

цето на тѣзи челоуѣцы; никога тя не ослабва нито една минута; тя сѣкога е нова за тѣхъ: тѣ сѣ въ истж-пленіето на оноеніето безъ да иматъ неговото смущеніе и неговото заслѣненіе.

Тѣ приказватъ помежду си за туй що виждатъ и осѣщатъ: тѣ са гиусіжтъ отъ роскошнытѣ радости, и суетнытѣ величія на старото си състояніе което тѣ о-кайватъ; тѣ съ удовлетвіе си напомнятъ тѣзи жалны но краткы години, презъ които тѣ сѣ имали нужда да са боріжтъ сами противъ себе си, и противъ пороя на развратенитѣ челоуѣцы, за да станжтъ добры; тѣ са чудіжтъ на помощта на боговетѣ, които сѣ ги водили, като за ржка къмъ добродѣтеля, посрѣдъ толкози опасности. Нѣщо божественно тече непрестанно презъ сърцата имъ, като единъ порой отъ самото божество което са съединява съ тѣхъ; тѣ го виждатъ, тѣ го осѣщатъ; тѣ сѣ щастливы и увѣрены че ще бжджтъ сѣкога блаженны. Тѣ пѣжтъ сичкитѣ наедно славословія на боговетѣ, и, сичкитѣ наедно съставятъ единъ гласъ, една мысль, едно сърце: едно и сжщото блаженство са распространява като единъ приливъ въ тѣзи съединены души.

Въ божественныя този вѣсторгъ, вѣковетѣ текжтъ побърже отъ часоветѣ помежду смъртнытѣ; и при сичко туй, хиляды и хыляды вѣкове изминжлы нищо не отнематъ отъ тѣхното блаженство сѣкога ново и сѣкога цѣло. Тѣ царуватъ сичкы наедно, не върху престо-лы които челоуѣчeskата ржка може да събори, но въ себе си, съ едно неизмѣнно могущество; защото тѣ не-матъ вече нужда да бжджтъ страшны съ едно могущес-тво зето отъ единъ низъкъ и ничтоженъ народъ. Тѣ не носіжтъ вече тѣзи суетны діадемы, блѣсъкътъ на кои-то крые толкози страхове и мрачны грижы: но сами боговетѣ сѣ ги вѣнчали съ собственнытѣ си рждѣ, съ вѣнцы неувѣдаемы.

Телѣмахъ, който търсеше баца си и който са бое-ше отъ найнапредъ че ще го намѣри въ прекраснытѣ тѣзи мѣста, бѣ толкози обладанъ отъ този миръ и туй блаженство, щото той бы желалъ да намѣри тамъ О-диссея, и му домжчяваше дѣто е принуденъ той самъ да са върне изъ послѣ помежду обществото на смърт-